

det er Folkethinget, som overveier — aldeles det Samme, som tidligere har overveiet, og jeg troer, det er sudkommen berettiget, at den nye Overveielse finder Sted; thi Forholdet er jo dog i Virkeligheden det, at det tidligere har været anerkjendt, at paa Strækningen mellem Veile og Aarhuus var Terrainet saa godt som ikke, eller ialtsald kun overfladist undersøgt, og nu er der ikke fteet Andet, end at der er forelagt en Oversigt over de Linier, der kunde være Tale om, og fremsat bestemte Forslag til en Virkeliggjørelse af den i Loven af ifjor indholdte Tanke. Jeg vil indrømme, at dersom der var Tale om at forlade det egentlige Hovedprincip, som Folkethinget tidligere havde anerkjendt og adopteret, saa vilde det vistnok neppe være rigtigt at forlade det. Dersom vi, for at tage et Exempel, have adopteret et vist Princip i et af de større Reformspørgsmaal, som ere blevne til Lov i den nyere Tid, og vi da, uden at prøve, hvad Virkning en saadan Lov kunde udøve, af en eller anden Grund, maaskee trængt paa udenfra, vilde forlade et saadant Hovedprincip, da vilde det være urigtigt, om Folkethinget forlod det. Men Saadant er jo slet ikke Tilfældet her, der er ikke Tale om at forlade det, der er blevet garanteret ved en Overenskomst, de saakaldte vestlige Interesser. Alle de tre Linier, hvorom der kan være Tale, ere adopterede med fuld Anerkjendelse af, at de saakaldte vestlige Interesser burde vares, men der er kun sagt om dette ene bestemte Punkt, der er kommet ind i Loven som en Slags Garanti for de vestlige Interesser, at det neppe kunde være rigtigt at vælge netop det, efterat man har faaet en Oversigt over de mulige Liniers Gang. Alle de Linier, der ere forelagte, sigte, som jeg har sagt, til at vare disse vestlige Interesser; den ene af disse, den, som Regjeringen har forelagt som sit Hovedforslag, synes efter min Mening endogsaa at vare disse Interesser i en fyldigere Grad end Loven af 1861, men saa igjen med en noget større Bekostning. Den anden af disse Linier — jeg sigter her til den, der gaaer over Fuldbro og Stilling — kan derimod maaskee siges i en noget mindre Grad at vare disse vestlige Interesser, men der kan ingenlunde siges Andet, end at der ved den er taget Hensyn til

dem. Denne Linie er aabenbart med Villie trukken vester paa, og dens vestlige Grændse er, naar man tager den rene Vest, i Virkeligheben ikke mere end knap $1\frac{1}{2}$ Mil mindre vestlig end Rye Mølle. Men den er saa igjen ikke libet billigere. Det forekommer mig derfor at maatte anerkjendes, at det Forslag, som af Regjeringen er forelagt, hvad Principet angaaer, aldeles ikke afviger fra, hvad Rigsdagen tidligere har vedtaget. Jeg skal nu gjøre en Bemærkning i Parenthes, den nemlig, at naar der er sagt, at det var urigtigt at forelægge en saadan Lov, efterat nye Folkethingsvalg vare foregaaede, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at det vel ikke kunde være anderledes, naar overhovedet en ny Lov skulde forelægges; de Herrer maae nemlig erindre, at Loven af 1861 blev vedtagen i den sidste Session af en Valgperiode. Nu vilde man jo ganske vist kunne sige, at det kunde see ud, om jeg saa maa sige, som en Slags Underfundighed, eller hvad man skal kalde det, hvis Jernbaneloven var bleven vedtaget i den første Session af en Valgperiode, og man saa havde ladet de to andre Sessioner af denne Periode hengaae og først i den første Session af den senere Valgperiode havde forelagt Loven. Men noget Sligt er jo slet ikke gjort her, og derom kunde der ikke være Tale, thi Loven blev, som jeg har bemærket, vedtagen i den sidste Session af en Valgperiode. Altsaa falder denne Indvending bort. Naar man nu betragter de Linier, som ere foreslaaede, da maa jeg tilstaae, at det aldeles ikke forekommer mig, at der kan være Tale om den reent vestlige Linie, som nogle arede Talere synes at ville helde til. Enhver, der med uheldet Blik seer paa det Oversigtskort, som er forelagt, vil vistnok anerkjende, at en i saa forunderlige Krumninger og saa store Bugter sig snoende Linie som denne — Linien Vest om Mos Sø — der i høi Grad forlænger den gjennemgaaende Trafik, kun kan være i allerhøieste Grad uheldig — og fremfor Alt, betragtet fra et Længdebane = Standpunkt. Og det er dog virkelig det, man ved Loven har villet tilsigte. Dertil kommer, hvad der endnu klarere er blevet beviist ved det forelagte Oversigtskort, at denne Linie gaar igjennem saa libet befolkede Egne, at det knapt kunde være muligt at bestemme, hvor Stationerne skulle være,